

χαρτοπαιγνίῳ) Λεξ. Δημητρ. Ἀπαιχτος ἄσος Λεξ. Πρω.

2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ περιπαίξῃ Πόντ. (Κερασ.) — Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω.

ἀπακαμάτης ὁ, ἀμάρτ. ἴποκαμάτης Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀκαμάτης.

Φυγόπονος, ὀκνηρός: *Κὶ ὁ βοῦς κὶ ὁ ζευγολάτης μας ἔν' ἴποκαμάτηδες.*

ἀπάκι τό, Δαρδαν. Θράκ. (Μάδυτ.) Καππ. (Σίλατ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) — Λεξ. Πόππλετ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 385 Πρω. Δημητρ. ἀπάτῃ Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Συκρά Κορινθ. Τρίκκ.) ἴπάκι Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Αἴγ. Καλάβρυτ. Σουδεν.) Σαλαμ. ἴπάκ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπάκιον. Περὶ τῆς λ. ἰδ. Κορ. Ἀτ. 1, 204 καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 22 (1910) 254.

1) Τὰ περὶ τοὺς νεφροὺς μέρη τοῦ σώματος, αἱ ψοαὶ ἐνθ' ἄν.: *Μὴ πόνισαν τὰ ἴπκια μ' κ' ἔβαλα κὶ μ' ἔτριψαν Αἰτωλ. Δὲ βασιτῆν τ' ἀπάτῃα μου!* Πελοπν. (Συκρά Κορινθ. Τρίκκ.) || Φρ. Ἐπέσαν τὰ ἴπκια μου (ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι ὁ πόνος τῶν μυῶν τούτων προέρχεται ἐκ πτώσεως αὐτῶν. Συνών. φρ. ἐπέσαν τὰ νεφρά μου) Πελοπν. (Αἴγ.) Ἐπισαν τὰ ἴπκια σ' κὶ θέλ' νι σήκουμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Νὰ φᾶς τ' ἀπάκια τοῦ λαγοῦ, στηθάμι ἀπὸ περδίκι Κεφαλλ. Συνών. φιλέττο, ψάρι, ψαρονέφρι. 2) Καπνιστὸν κρέας καὶ δὴ τὸ ἐκ τῶν ψοῶν τοῦ χοίρου Κρήτ.: *Τὰ Χριστόγεννα σφάζον τζοὶ χοίρους καὶ κάνουν ἀπάκια καὶ σύγλινα.*

ἀπακιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπάκι.

Καπνίζω τὰς ψοὰς καὶ εἶτα καθόλου χοιρινὸν κυρίως κρέας διὰ νὰ διατηρήσω αὐτό: *Ὁφέτος θ' ἀπακιάσω τὸ χοῖρο μου. Δὲ φοβᾶται χειμῶνα, γιὰτ' ἔχει δυὸ χοίρους ἀπακισμένους.*

ἀπάκισμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπακιάζω.

Τὸ νὰ καπνίσῃ τις πρὸς διατήρησιν χοιρινὸν κυρίως κρέας καὶ δὴ τὰς ψοὰς τοῦ ζώου: *Ἐλα ταγτέρου νὰ με βοηθήσῃς 'ς τ' ἀπάκισμα τοῦ χοίρου.*

ἀπακλάευτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πακλαευστός < πακλαεύω.

Ἀκαθάριστος: Ἀπακλάευτα εἶν' τὰ κοκκία (ὁ σῖτος).

ἀπακλούθα ἐπίρρ. Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀκλούθα.

Κατὰ πόδας: *Ἡ νεράιδα τὸν πῆρε ἀπακλούθα γὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ δαχτυλίδι (ἐκ παραμυθ.).*

ἀπακόγλινα ἡ, Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπάκι καὶ γλίνα.

Τὸ περὶ τὰς ψοὰς τοῦ χοίρου λίπος τὸ ὅποιον ἀναλύουν πρὸς ἱατρικὴν χρῆσιν.

ἀπακονῶ Πόντ. (Σάντ.) ἀπακονίζω Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ μεταγν. ἀπακονῶ.

Ἀπαμβλύνω τι ἡκονημένον.

ἀπακουστὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) ἀπακ'στὰ Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπακουστός.

Οὐχὶ ἐξ ἀμέσου ἀντιλήψεως, ἀλλ' ἐξ ἀκοῆς, ἐκ φήμης: *Τό 'χον ἀπακ'στιά μ' Σκόπ. || Ἄσμ.*

Ἀπ' ἀκοῆς κὶ ἀπακουστὰ | εἴσατε σπίτια ἀρχοντικά καὶ φίλους νὰ σᾶς κάμωμε

Μάν.

ἀπακουστικός ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπακουστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Ὁ ἐξ ἀκοῆς μαθὼν τι: Ἀπακουστικὴ εἶμαι.

ἀπακουστός ἐπίθ. Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀπακουστός Μεγίστ. ἀπακουστός Μεγίστ. Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀκουστός.

Ὁ ἐξ ἀκοῆς ἐγνωσμένος ἐνθ' ἄν.: Ἀπακουστόν ἔχ' ἀτο Σάντ. Ἀπακουστόν τὸν ἔδει Μεγίστ. || Φρ. Ἀπακουστόν τό 'δεις (εἰρων. πρὸς τοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν των ζητοῦντάς τι) αὐτόθ. Συνών. ἀγροικητός 1, ἀκουστός 2.

***ἀπάκρα** ἐπίρρ. ἀπάκρια Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀκρα.

Μακράν: *Εἶν' ἀπάκρια τὸ χωριό.*

ἀπακρίζω Θεσσ. (Βόλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀκρίζω.

Ἀπομονώνω τινὰ ἐπιτηδεύως διὰ νὰ τὸν βολιδοσκοπήσω: *Θέλω νὰ τὸν ἀπακρίσω. Συνών. ξεμοναχιάζω. Πβ. ἀκρίζω Α1.*

***ἀπακρουμάζομαι**, ἀποκρουμάζομαι Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀκρουμάζομαι.

Ἀκούω κρυφίως, ὠτακουστῶ: Ἀποκρουμάστηκα τί ἐλέγανε. Συνών. ἀκρουμάζομαι 2, ἀκρουμαίνω 1 β, ἀφακράζομαι, κρυφακούω.

ἀπαλά ἐπίρρ. κοιν. ἀπαλα Θράκ. (Καλαμ. Σαρεκκλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Μετὰ προσοχῆς, ἡρέμα, ἡσυχως, ἐπαναλαμβανόμενον συνήθως πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημασίας: Ἀπαλὰ ἀπαλὰ κράτα τὸ παιδί κοιν. Ἀσ' τα ἀπαλὰ ἀπαλὰ κάτω Χίος Πιάσε το ἀπαλὰ ἀπαλὰ νὰ μὴ σπᾶς Σαρεκκλ. Νὰ πατῆς ἀπαλὰ ἀπαλὰ σὰ γάττα Αἰτωλ. Τ' βρουχῇ τ' ρίχῃ ἀπαλὰ αὐτόθ. || Ποίημ.

Θενὰ σοῦ κλείσῃ ἀπαλὰ μὲ τ' ἄσπρα χέρια της τὰ δυὸ

τὰ μάτια ποῦ κουράστηκαν τοὺς δρόμους νὰ κοιτᾶνε

ΚΟῦράν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 288. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπαγάληα. 2) Οὐχὶ σφιχτά, χαλαρῶς πολλαχ.: Φασκιδώνω τὸ παιδί ἀπαλὰ πολλαχ. Συνών. ἀναδωπά, ἀναλντά, χαλαρά, ἀντίθ. σφιχτά.

ἀπαλάγωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κρώμν. Χαλδ.) ἀπαλαγώτος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παλαγώτος < παλαγώνω.

1) Ὁ μὴ ἐπιδιορθωθείς, ἀνεπισκεύαστος Κρώμν. Χαλδ.: Ἀπαλάγωτα εἶναι τὰ τσαρούδά μ'. 2) Ὁ μὴ καθαρισθείς ἀπὸ ξένας ὕλας Σάντ. 3) Μεταφ. περὶ γυναικός, ἡ μὴ βινηθεῖσα Κρώμν. Χαλδ.

ἀπαλάδα ἡ, Ἡπ. (Δρόβιαν.) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

1) Μαλακότης, ἀπαλότης Κρήτ.: Φρ. Τὸ κατάλαβα ἡ τό 'νοιωσα ἀπὸ τὴν ἀπαλάδα τῇ χέρας μου. 2) Καιρὸς ἥπιος, χωρὶς ψυχὸς Δρόβιαν.

***ἀπαλάδι** τό, ἀπολάδιν Πόντ. (Κερασ.) ἀπολάδ' Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδι. Ὁ τύπ. ἀπολάδι ἐκ παρετυμολογικῆς ἀποκαταστάσεως τῆς προθ. ἀπό. Ἰδ. ΙΒογιατζιδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918) 147.

1) Τὸ ἀπαλὸν τοῦ ἄρτου ἐνθ' ἄν.: Ὅντος ἐν τὸ ψωμὶν ἄψετον, τ' ἀπολάδ'ν ἄθε 'κὶ φαίνεται (ὅταν εἶναι ὁ ἄρτος